

ligere. De skandinaviske Stater havde i Begyndelsen næret ret store Betænkkeligheder ved Sanktionernes Udvidelse til at gælde Krige, der — hidtil tilladelige (»lovlige«) efter Forbundspagten og derfor ikke medførende Sanktioner — nu vilde blive utilladelige som Følge af Krigsforbudets Skærpelse og derved komme ind under Sanktionerne. Under første Udvalgs Drøftelser i 1929 havde baade Danmarks, Sveriges og Norges Delegerede udtalt sig i denne Retning. Hvad *Danmark* angaar, saa havde dette allerede i sin Note til Folkeforbundets Generalsekretær af 17. Febr. 1930 tilkendegivet sin Tilslutning til »at Sanktionerne burde indtræde i alle Tilfælde af Krig, der i Medfør af den nye Art. 12 blev ulovlige« og meddelte, at den ikke havde afgørende Betænkkeligheder mod denne Udvidelse af Sanktionerne. Den danske Delegerede *Engell* udtalte i 1930 i Overensstemmelse hermed, at den danske Regering, selv om den var forstaaende overfor Betænkkelighederne ved Udvidelsen af Sanktionerne, betragtede Fordelen ved en effektiv Begrænsning af Krigstilfældene som større end den i saa Fald meget fjernere Risiko for en Udvidelse af Sanktionsforpligtelserne. Den *norske* Regering meddelte i sin Skrivelse af 18. Juni d. A. til Generalsekretæren, at den, selv om den vedblivende fandt det ønskeligt, at Indarbejdelsen af Kelloggpagten i Folkeforbundspagten kunde ske uden at forøge Antallet af de Tilfælde, i hvilke Sanktionerne skulde anvendes, i Betragtning af de Vanskeligheder dette Synspunkt havde mødt, »havde ment at maatte opgive sin Anmodning om at lade Sanktionsbestemmelserne forblive uforandrede«. Hvad *Sverige* vedrører, havde *Undén* i Fjor udtalt sig imod den Udvidelse af Sanktionsforpligtelserne, som den foreslaaede Ændring af Art. 12 vilde medføre, og særligt fremhævet det Tilfælde, at Raadet delte sig i to Grupper og saaledes ikke kunde naa til Enighed om en foreliggende Konflikt, i hvilket Tilfælde man ikke med Føje kunde tale om Sanktioner. Det her af *Undén* nævnte Tilfælde vilde under Folke-

forbundspagtens nuværende System ikke blive ramt af Sanktioner, da der ikke vilde foreligge Brud paa Art. 15, Stk. 7, forudsat en eventuel Krigshandling ikke foretages før den i Art. 12, 1. Stk. fastslaaede Frist paa 3 Maaneder efter Afgivelsen af Raadets Beretning. Den nysnævnte *norske* Note af 18. Juni 1931 fastholdt da ogsaa, at det i dette Tilfælde »var nødvendigt at finde en Redaktion, efter hvilken Anvendelse af Sanktionerne gøres afhængig af, at Raadet ved en enstemmig Beslutning (bortset fra de stridende Parters Stemmer) fastslaaer, hvem der maa anses for Angriber. I Forbindelse med dette vigtige Spørgsmaal maa nævnes den italienske Regerings Forslag i Memorandumet af 16. April 1931. Den italienske Regering mener paa den ene Side, at Anvendelsen af Sanktionerne i Henhold til Art. 16 maa være almindelig og efter det generelle Krigsforbud altsaa ogsaa gælde de Tilfælde, der hidtil ikke rammes af dem. Men den finder paa den anden Side, at det er forstaaeligt, at visse Stater tøver med at paatage sig udvidede Forpligtelser i Tilfælde af, at andre Stater bryder de Forpligtelser, der paahviler dem. Den foreslaaer derfor, at der til Art. 16 føjes et nyt 2. Stk., saalydende: »Imidlertid kan Forbundsmedlemmerne i det i Art. 15, Stk. 7 omhandlede Tilfælde gøre deres Medvirking afhængig af, at Raadsmedlemmerne er enige om at foreslaa foreløbige Forholdsregler med Fredens Genoprettelse for Øje eller om at fastslaa, hvilken Stat der ikke har overholdt Pagten.« Dette Forslag falder nøje sammen med den ovenfor gengivne Tankegang i det norske Svar af 18. Juni 1931, og accepteredes da ogsaa straks af den norske Delegerede *Raestad* i Aar. Sveriges Repræsentant *Undén* fremførte atter i Aar sine principielle Betænkkeligheder ved Udvidelse af Sanktionerne og kunde ikke indse, at en saadan Udvidelse kunde have nogen Indvirkning paa Nedrustningskonferencernes Drøftelser. Under de foreliggende Forhold var han nærmest stemt for at stille hele Problemet i Bero og afvente Resultaterne af Nedrustningskonferencen.